

ע' 1768/15

בית המשפט הצבאי לערעורים

בפני כב' ההרכב: אל"ם עזרא קמא - אב"ד

סא"ל אריאל בנדור - שופט

סא"ל רונן עצמון - שופט

המערערת: התביעה הצבאית

(באמצעות ב"כ סרן נתנאל יעקב-חי)

נגד

המשיב: שאדי גאזי פריד מחאג'נה, ת"ז xxxxxxxxxx

(באמצעות ב"כ עו"ד רסלאן מחאג'נה)

ערעור על גזר דינו של ביהמ"ש הצבאי ביהודה

(כב' ההרכב: סא"ל צבי היילברון, רס"ן מאיר ויגיסר, רס"ן חיים בלילטי)

בתיק מס' 1573/13 מיום 24.03.15

(הערעור נדחה)

תאריך הישיבה: 10 בנובמבר 2015, כ"ח בחשוון התשע"ו.

חקיקה שאוזכרה:

[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 40\(ג\)](#)

פסק דין

הרקע

התביעה ערערה על קולת עונשו של המשיב, בטענה ש- 7 שנות מאסר בפועל הן עונש קל מדי על העבירות שבהן הורשע המשיב.

המשיב הורשע – על פי הודאתו - בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, הכולל שלושה פרטי אישום: **סחר בציוד מלחמתי** – בשל רכישת שני אקדחים ומכירת אחד מהם; **ירי לעבר אדם** – בשל פיגוע ירי לעבר הבסיס הצבאי סאלם; ו**סחר בציוד מלחמתי** – בשל מסירת אקדח לידי אדם אחר כשהצבא צר על הבית בו שהה המשיב. הצדדים לא הגיעו להסכמה לעניין העונש הראוי למשיב, וטענו לעונש טיעון "חופשי".

בפתח גזר הדין כתב בית המשפט קמא את עיקרי עובדות כתב האישום המתוקן, שבו הורשע המשיב:

"בתחילת שנת 2011, רכש הנאשם יחד עם אחרים שני אקדחים תמורת 30,000 ₪. לאחר כחודש, מכר שותפו של הנאשם לרכישה את אחד האקדחים תמורת 14,000 ₪. את האקדח השני מסר השותף לנאשם.

במהלך חודש נובמבר 2012, בימי מבצע "עמוד ענן", קשר הנאשם קשר עם **עז אלדין חאלד חליל מראחין** כי השניים יירו לעבר המחנה הצבאי "סאלם". ברקע הדברים, רצונם לנקום את מותם של פלסטינים מעזה, אשר נהרגו במהלך המבצע. בהמשך, הנאשם גייס לטובת הפיגוע את **מחמד אברהים עיד נג'נג'יה**.

ביום 19/11/12, בג'נין, נפגשו הנאשם, עז אלדין ומחמד. השלושה היו חמושים בשני רובי סער מסוג M-16, שאותם קיבלו מזכריא זביידי. השלושה פגשו בזכריא שנתן להם רכב מסוג מזדה 3, הנושא לוחיות זיהוי ישראליות. והנה, כאשר ביקשו לצאת לדרכם, התגלתה תקלה ברכב. למקום הוזעק טכנאי אשר התגבר על התקלה והצליח להניע את הרכב. נוכח האמור, הנחה זביידי את הנאשם ושותפיו שלא יכבו את הרכב.

הנאשם מסר את רכבו לאדם בשם טהא אחמד חסין פרג' וביקש ממנו להחנות את הרכב במקום אחר, כדי שישמש כרכב מילוט עבור החוליה. בד בבד, ביקש הנאשם את עזרתו של אדם נוסף, שוטר ברשות הפלסטינית העונה לשם פריד. האחרון התבקש להמתין ברכב המילוט עם טהא. ככל שכוחות הביטחון ייגשו אל רכב המילוט הונחה פריד להציג בפניהם את תעודת השוטר שברשותו.

בנוסף לכל אלה, ביקש הנאשם מצעיר תושב רומאנה לסייע להם. הנאשם הסביר לצעיר על הפיגוע המתוכנן, הפקיד בידיו נשק וביקש ממנו כי יירה לעבר רשת הגדר באזור אלוערה ליד הכפר סויסה. בכך, קיווה שהצעיר יסיח את דעתם של כוחות הביטחון.

לאחר דברים אלו, נסעו השלושה ברכבו של זביידי אל אזור צומת רומאנה. משהבחינו בהפרת סדר ליד מחנה סאלם, ביקשו השלושה מהצעירים שהפרו את הסדר להתפנות מהמקום, כדי שלא ייפגעו מהירי".

לפי כתב האישום המתוקן, נותר עז-אל-דין ברכב, ואילו המשיב ומחמד ירדו ממנו והתמקמו בנקודה הצופה לעבר מחנה סאלם, בו נמצאו בני אדם. כל אחד מהשניים ירה כ-15 כדורים לעבר המחנה הצבאי. בתום הירי, נמלטו מזירת האירוע ברכב בו נהג עז-אל-דין, ובדרך אספו

את המעורבים האחרים, שהמתינו ברכבו של המשיב. מחמד החזיר לזכריא זביידי את הרכב ובו הרובים ששימשו לביצוע הפיגוע.

כחודש לאחר הפיגוע, בעת שהנאשם הסתתר בבית משפחת אבו חאמד, נודע לנאשם כי כוחות צבא מקיפים את הבית. הנאשם מסר את האקדח שהיה ברשותו לאחד מבני הבית, וניסה לחמוק מכוחות הביטחון, אך הם עצרו אותו זמן קצר לאחר מכן.

בית המשפט קמא קבע מתחם עונש הולם למעשיו של המשיב, ולאחר מכן מיקם את העונש הראוי לו בתוך מתחם זה.

ברוח תיקון 113 [לחוק העונשין](#) בישראל, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם מנה בית המשפט קמא מספר נסיבות הקשורות לביצוע העבירה:

לצד החומרה ציין, שירי של 30 כדורים לעבר בסיס צבאי מלמד על פוטנציאל סיכון משמעותי לשהים בבסיס; מניעו של המשיב היו לאומניים-אידיאולוגיים, והמעשה נועד לנקום את מותם של פלסטינים במבצע "עמוד ענן"; הפיגוע היה מתוכנן לפרטי פרטים, וכלל פעולות להסחת דעתם של כוחות הביטחון; מטרת המשיב וחבריו הייתה לפגוע בחיי אדם; למשיב היה החלק המרכזי בהכנות לפיגוע ובביצועו, הוא יזם אותו יחד עם עז-אל-דין, השיג את הנשק וחילק את התפקידים לחברי החוליה.

לקולא, הניח בית המשפט קמא כי הירי נעשה ממרחק רב (שכן לא נטען אחרת), וציין כי המדובר באירוע חד-פעמי, שלאחריו הוחזרו הרובים לזכריא זביידי, וכי לא נגרם נזק מן המעשים.

בנוגע לעבירות הסחר באמצעי לחימה שקל בית המשפט לחומרה את העובדה שהמשיב ושותפו רכשו שני אקדחים בסכום גבוה של 30,000 ₪. הם מכרו אחד מהאקדחים, וכך אבדה להם השליטה בגורלו של האקדח ובשימוש שיעשה בו. לקולא שקל בית המשפט קמא את העובדה שרכישת האקדחים אירעה כשנתיים קודם לכן; כמו כן הניחו השופטים, כי האקדח שרכש המשיב הוא גם האקדח אותו מסר מאוחר יותר לידי אחד מבני הבית שבו הסתתר מפני כוחות צה"ל. לכן, ראו לנכון לקבוע מתחם עונש הולם אחד לעבירה הנוגעת לרכישה ולמסירה של אקדח זה.

לאחר סקירה של מספר פסקי דין הגיע בית המשפט קמא למסקנה, כי מתחם העונש ההולם בעבירה של ירי לעבר אדם בנסיבותיו של מקרה זה, מצוי בין 4 לבין 8 שנות מאסר בפועל. אליו יש להוסיף עונש מאסר מותנה מרתיע. לעבירת הסחר באמצעי לחימה קבע מתחם שבין 6 חודשי מאסר בפועל לבין שנתיים מאסר בפועל.

בית המשפט ציין, כי לא ראה שיקולי שיקום או צורך מיוחד בהגנה על הציבור, המצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם.

לצורך מיקום עונש המאסר של המשיב בתוך מתחם העונש ההולם מנה בית המשפט קמא את השיקולים הבאים: לזכותו של המשיב שקל את העובדה שהודה במעשים ונטל אחריות לביצועם, חסך זמן שיפוטי וגילה חרטה וכוונה לשוב למוטב. כמו כן נשקלה הפגיעה במשפחתו של המשיב ופציעתו של המשיב מירי בעת מעצרו. לחובת המשיב שקל בית המשפט את העובדה, שהמשיב הורשע בעבר פעמיים בבית המשפט הצבאי בשומרון: ב- 10/12/03, הורשע בשימוש בכלי ירייה

שלא כחוק, החזיקת נשק, הנחת חומרי חבלה ואימונים צבאיים. והושת עליו עונש מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים. ב-06/04/06 הורשע בשימוש בכלי ירייה שלא כחוק, ונגזר עליו מאסר בפועל ל-24 חודשים.

בית המשפט קמא ציין במפורש, כי השיקול המשמעותי ביותר בעיניו היה שיקול אחידות הענישה של המשיב ושותפיו למעשים.

מוחמד, שותפו של הנאשם לביצוע הירי, הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה אחת של ירי לעבר אדם. מוחמד לא הביע חרטה על מעשיו. בהתאם להסכמת הצדדים לעונש, הושת עליו עונש של 6 שנות מאסר בפועל. מאסר מותנה בן 3 שנים הופעל, כך שמחציתו בחופף ומחציתו במצטבר.

בנוסף, הוטל עליו מאסר מותנה וקנס בסך 8,000 ₪. הצדדים נימקו את ההסדר בכך, שמחד גיסא עומד לחובתו של מוחמד עברו הפלילי, ומאידך גיסא התחשבו בהודאתו באשמה ובחיסכון בזמן שיפוטי.

עז-אל-דין, שותפו השני של המשיב, הורשע גם הוא במסגרת הפרשייה הנוכחית, בעבירה של ירי לעבר אדם, ובנוסף לה גם בעבירה של הפרת הוראה בדבר סגירת שטח. הצדדים התחשבו בעברו של עז-אל-דין, אשר לא היה משמעותי, בהודאתו באשמה ובחיסכון בזמן שיפוטי. בית המשפט התחשב גם בכך שמן הפיגוע לא נגרמו פגיעות בנפש, ושחלקו של עז-אל-דין לא היה מרכזי. בית המשפט כיבד את הסכמת הצדדים לעונש, וגזר על עז-אל-דין 65 חודשי מאסר בפועל, קנס בסך 2,000 ₪ ומאסר מותנה.

שופטי בית המשפט קמא ציינו, כי המשיב היה הדומיננטי מבין חברי החוליה, והיחיד שהורשע גם בעבירות סחר באמל"ח, אך "רמת הענישה שהתגבשה בעניינם (של השותפים) מדריכה ומכוונת אותנו". נסיבותיו של מוחמד נראו לבית המשפט דומות וקרובות לנסיבותיו של המשיב. מצד אחד הוא לא היה דומיננטי כמו המשיב, אך מצד שני עברו הפלילי של מוחמד מכביד יותר. לכן, סבר בית המשפט קמא כי עונשו של המשיב צריך להיות חמור יותר מעונשו של מוחמד, אך לא במידה רבה.

עוד פסק בית המשפט קמא, כי נכון לגזור במקרה זה **עונש אחד**, שיהווה שילוב של העונשים בגין העבירות של סחר באקדחים והירי לעבר אדם.

לבסוף גזר בית המשפט על המשיב 7 שנות מאסר בפועל; שנתיים מאסר על תנאי, והתנאי הוא שבמשך 5 שנים לא יעבור עבירה בה הורשע או עבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה; שנת מאסר על תנאי למשך 5 שנים, כשעבירות התנאי הן עיסוק באמל"ח, סיכון מכוון לחיי אדם או קשירת קשר לסיכון חיי אדם; בנוסף, נגזר על המשיב קנס של 7,000 ₪, או שבעה חודשי מאסר תמורתו.

כאמור, התביעה ערערה על קולת העונש.

טיעוני הצדדים בערעור

ערעורה של התביעה מבוסס על הטיעונים הבאים: העונש הראוי למשיב צריך לקחת בחשבון לא רק את הירי שביצע בעצמו, אלא גם את העובדה שהחטיא אחרים וגייס אותם לבצע פיגוע; לא

היה מקום להניח, כי הירי לעבר המחנה היה ממרחק גדול, שכן התכנון המפורט של הפיגוע והרצון לפגוע בחיי אדם מצביעים דווקא על ירי מכוון מטווח אפקטיבי; לא ניתן משקל מספק לעברו הפלילי המכביד של המשיב, ולעובדה שחזר לסורו לאחר שתי הרשעות קודמות; יש לתת משקל מועט להבעת החרטה של המשיב, לאור העובדה שגם במשפטיו הקודמים הביע חרטה, ובכל זאת חזר לסורו פעמיים.

בגין כל עבירה של סחר באמל"ח נכון היה לגזור על המשיב שנתיים מאסר. לא הייתה סיבה להניח לטובת המשיב כי האקדח שאותו רכש הוא אותו האקדח שמסר לדייר בבית שהוקף בידי כוחות הביטחון; העבירה השנייה של סחר באמל"ח חמורה במיוחד, לאור העובדה שהיא נעברה כאשר כוחות הביטחון צרו על הבית שבו שהה המשיב. מקבל האקדח עלול היה לעשות בו שימוש מיידי לעבר כוחות הביטחון שהיו במקום.

התביעה טענה עוד, כי עיקרון אחידות הענישה, שלפיו פעל בית המשפט קמא, אין פירושו שיש להשוות את עונשיהם של כל המעורבים בפרשייה, אלא שיש ליצור מדרג ראוי ביניהם לפי חלקו של כל אחד. חלקו של המשיב היה גדול בהרבה מחלקיהם של שותפיו, ולכן עונשו צריך להיות חמור מעונשיהם, והפער בין העונשים צריך להיות גדול משנת מאסר אחת. למעשה, אם מפחיתים מעונש המאסר הכולל של המשיב את העונש הראוי בגין עבירות הסחר, נמצא כי עונשו דומה לעונשו של מחמד.

עוד טענה התביעה, כי מתחמי העונש ההולם שקבע בית המשפט נמוכים מדי, ובית המשפט צריך היה לקבוע שני מתחמי עונש ולא אחד. העונש הראוי בגין עבירת הירי כשלעצמה צריך להיות גבוה מן העונש שנגזר על מחמד (6 שנות מאסר בפועל), ובנוסף לו יש לגזור עונש מאסר כבד בגין הסחר באקדחים. מכאן שהעונש הראוי למשיב עולה בהרבה על 7 שנות מאסר שנגזרו על המשיב. כדי ליצור מדרג נכון ביניהם יש להוסיף לעונשו של המשיב 3-4 שנות מאסר בפועל.

יש לציין, כי התביעה לא הציגה בפנינו שום תקדים שבו נגזר עונש חמור מעונשו של המשיב בגין עבירות דומות.

הסנגור הנכבד טען, כי אין מקום להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא.

הוא הסביר, כי כתבי האישום בפרשייה זו מבוססים על אמרתו המפלילה של מחמד. פרט האישום של סחר באמל"ח - שבו הורשע המשיב - כולל מעורבות מלאה של מחמד. פרט זה יוחס בתחילה גם למחמד במשפטו-שלו, אך במסגרת הסדר הטיעון נמחק הפרט מכתב האישום, כדי שהעבירות שנתרו בכתב האישום יתאימו לעונש שהוסכם בין התביעה לבין סנגורו של מחמד.

כיוון שהמשיב לא הגיע להסדר טיעון גם בעניין העונש, הותירה התביעה בכתב האישום של המשיב את פרט האישום של סחר באמל"ח, כדי שתוכל להצדיק את בקשתה לגזור על המשיב עונש חמור יותר מעונשו של מחמד.

הסנגור חלק גם על טענת התביעה, כאילו המשיב הוא שייסד את החוליה. כתב האישום מציין שהמשיב ועז-אל-דין דיברו ביניהם על האפשרות לעשות פיגוע, ולא ניתן לקבוע מי יזם את הדבר. שלושת חברי החוליה עשו את מרבית הפעולות ביחד, תוך חלוקת תפקידים אקראית ושוויונית למדי. לכן, אין סיבה להבחנה מהותית בין תרומתם לפיגוע. למשל, מי שהחזיר את רכב המילוט ואת הרובים לזכריא זביידי היה מחמד ולא המשיב.

לסיכום טען הסנגור, כי התביעה לא הצביעה על חריגה משמעותית מרמת הענישה הראויה. בית המשפט קמא שקל את כל הנסיבות ואת כל השיקולים שמנתה התביעה, ואין סיבה להתערב בגזר דינו.

דיון והכרעה

בית המשפט קמא נימק את גזר דינו בהתאם לעקרונות תיקון 113 [לחוק העונשין](#) בישראל. הוא קבע מתחם עונש הולם לכל סוג עבירה בהתאם לערכים המוגנים שנפגעו, לנסיבות הקשורות בעבירות ולמדיניות הענישה שעולה מן התקדימים שאותם בחן. לאחר מכן החליט לקבוע מתחם עונש משולב לכל העבירות, וגזר את עונשו של המשיב בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בעבירה.

בית המשפט קמא נתן משקל רב לעיקרון אחידות הענישה של השותפים לפרשייה, אך בהתאם לגישה הנכונה, שאותה ביטא במפורש, לא יצר שוויון פורמאלי בין המשיב לבין חבריו, אלא דירוג של חומרת עונשיהם, בהתאם לחלקו של כל אחד במעשים. בית המשפט נתן ביטוי לחלקו הדומיננטי יותר של המשיב בפרשה, אך לא התעלם מכך שגם לחבריו היה חלק נכבד במעשים, ומכך שבעניינם קיימות נסיבות מחמירות אחרות.

אפשר להבין את טענת התביעה, כי נוצר לכאורה עיוות מסוים בעונשים: שלא כמו חבריו, המשיב הורשע בשתי עבירות סחר באמל"ח בנוסף לעבירת הירי, שבה היה חלקו גדול מחלקיהם של חבריו; בכל זאת נגזרו עליו 7 שנות מאסר ואילו על חבריו 6 שנים ו-5 שנים וחצי מאסר. אכן השוואה מתמטית של העונשים, וחיסור העונש הראוי בגין הסחר באמל"ח מן העונש הסופי, עלולים להוביל למסקנה, כי בגין עבירת הירי נגזר על המשיב עונש קל יותר מעונשיהם של חבריו. אך השוואה עניינית של כלל הנסיבות מעלה מסקנות אחרות.

כאשר בוחנים את חומרת עונשו של מחמד, שותפו של המשיב, יש לזכור, כי בית המשפט נדרש להרשיעו ולהעניש אותו רק על סמך עובדות כתב האישום שבהן הודה (ראה [דנ"פ 5140/15 ארקאן בדיר נ' מ"י](#) (פורסם 19/11/2015); [ע"פ 3667/13 חטיב נ' מ"י](#) (פורסם 14/10/2014)). אין הוא רשאי לשקול לחובתו עבירות שנמחקו מכתב האישום במסגרת הסדר טיעון; מסיבה זו, נגזר עונשו של מחמד על פי כתב האישום **שאינו** כולל עבירה של סחר באמל"ח.

אך כאשר מבקשים להשוות את עונשו של נאשם אחד לעונשיהם של חבריו, התעלמות מן הסיבות שבגללן פרט אישום מסוים יוחס לנאשם ונמחק מכתב האישום של שותפו - עלולה לגרום לעיוות התמונה ולעיוות הדין. במקרה זה, אכן כתב האישום שבו הורשע מחמד חמור פחות מזה שבו הורשע המשיב. אולם אפילו מכתב האישום המתוקן שניסחה התביעה בעניינו של המשיב עולה,

שמחמד היה שותפו של המשיב לרכישת שני האקדחים. בנסיבות כאלה, קשה להתייחס ברצינות לטענת התביעה, שמעשיו של המשיב חמורים בהרבה ממעשיו של מחמד, רק משום שמחמד לא הואשם ולא הורשע בעבירת הסחר באקדחים. מה גם שפרט אישום זה מבוסס על דבריו של מחמד, **שהוא שהודה במעשה** בחקירתו, והפליל את המשיב.

אנו מקבלים את הסברי הסנגור, כי הסיבה שבגללה הושמט פרט האישום של סחר באמל"ח מכתב האישום של מחמד אך לא מכתב האישום של המשיב, היא טכנית באופייה, נובעת מן ההסכמה להסדר טיעון מקל למחמד, ולא נובעת משוני מהותי בחומרת מעשיהם. מצד אחד, מחיקת פרט האישום של סחר באמל"ח נועדה להצדיק את העונש שהוסכם בין הצדדים במשפטו של מחמד, ומצד שני השארת אותה עבירה בכתב האישום של המשיב נועדה להצדיק את בקשת התביעה להחמיר בעונשו של המשיב, וליצור באופן "מלאכותי" מדרגת חומרה גבוהה יותר, מעל עונשו של מחמד. אם הדבר לא צלח בידי התביעה, ובית המשפט קמא גזר על המשיב עונש שמבטא את **הדמיון האמיתי** בין מעשיהם של המשיב ומחמד, כפי שהוא עולה גם מכתב האישום המתוקן של המשיב, אין בכך כדי להצדיק ערעור על קולת עונשו של המשיב.

יש לציין, כי בית המשפט קמא השווה לא רק את חומרת מעשיהם האחרונים של המשיב וחבריו, אלא גם את הרשעותיהם הקודמות. הוא מצא, שעברו של מחמד מכביד יותר מעברו הפלילי של המשיב, וראה בכך סיבה לקרב את עונשיהם זה לזה. מכאן, שהפער הקטן יחסית בין עונשו של המשיב לעונשו של מחמד נועד לבטא איזון בין חומרת מעשיהם הפעם לבין חומרת הרשעותיהם הקודמות, ובכך לא ראינו סיבה להתערב.

יש טעם בטענת ההגנה, כי כפי שעולה מנוסח כתב האישום המתוקן, חלקו של המשיב בייזום פיגוע הירי ובקידומו לא עולה בהרבה על חלקו של השותף עז-א-דין. השניים שוחחו ביניהם והעלו **במשותף** את הרעיון לבצע פיגוע נקמה נגד מטרה ישראלית, ועז-אל –דין התעקש שהוא יהיה בין הירורים בפיגוע. את ההכנות העיקריות לפיגוע עשו שלושת השותפים יחד, לרבות קבלת הרכב מזכרייא זביידי, תדרוכם של הסייענים, אזהרתם של הצעירים באזור הפיגוע, איתור מקום מתאים לירי, והבריחה לאחר הפיגוע. מכאן שגם אם הפער בין עונשו של המשיב לבין עונשיהם של שותפיו קטן ממה שנוון לדעת התביעה, אין מדובר בפער המצדיק את התערבותנו.

התביעה טענה, כי במקרה זה נכון היה ליצור מתחם עונש נפרד לעבירות הסחר באמל"ח, ולקבוע את העונש הסופי על ידי חיבור המתחמים, ללא חפיפה ביניהם. יש טעם בטיעון זה, שכן לפחות עבירת הסחר הראשונה באקדחים אינה מהווה חלק מפיגוע הירי, אלא אירוע נפרד, שראוי לעונש נפרד. בית המשפט קמא לא התעלם מכך שמדובר בשתי עבירות שונות, וקבע מתחמי עונש נפרדים לשני סוגי העבירות. רק בסופו של דבר בחר לעשות "שילוב", כהגדרתו, בין העונשים בגין שתי העבירות, וגזר עונש אחד.

גם לאחר תיקון 113 [לחוק העונשין](#), כאשר נאשם מורשע במספר אירועים עברייניים, נשמר לבית המשפט שיקול הדעת אם לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל אחד ([סעיף 40\(ג\) לחוק](#))

העונשין בישראל). למיטב ידיעתנו, הפרקטיקה המקובלת כיום היא עדיין גזירת עונש כולל בגין כל העבירות שבהן מורשע נאשם. מתחמי העונש הנפרדים משמשים בדרך כלל רק אמצעי להסב את תשומת לב בית המשפט למספר האירועים שבהם היה מעורב הנאשם, ולחומרתו או קולתו של כל אירוע. לכן, בחירתו של בית המשפט קמא לגזור עונש כולל בגין כל העבירות והאירועים שבהם היה מעורב המשיב – אינה שגיאה ואינה מצריכה את התערבותנו.

נזכיר שוב, כי התביעה לא הציגה בפנינו אפילו תקדים אחד, שבו בגין עבירות דומות נגזרו עונשים חמורים יותר, התומכים בטיעוניה בערעור זה.

לסיכום, אכן עונשו של המשיב אינו מחמיר, וייתכן שראוי היה לעונש כבד יותר, שיבטא את שותפותו המלאה במעשי העבירה. אך העונש שנגזר בבית המשפט קמא אינו מהווה סטייה גדולה מן העונש הראוי בגין העבירות. בהתאם למקובל (ראה [ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מ"י](#) (פורסם 3/7/2006), בהיעדר טעות משפטית בגזר הדין וכאשר העונש שנגזר אינו חורג במידה ניכרת מן העונש הראוי – אין מקום להתערבותנו.

ערעור התביעה נדחה.

ניתן היום, 14 במרץ 2016, ד' באדר א' התשע"ו, בפומבי ובמעמד הצדדים.

שופט	אב"ד	שופט
------	------	------

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

עזרא קמא 54678313-1768/15

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה